

Евангелско и апостолско четиво за

† 8 Неделя след Неделя подир Въздвижение
Евангелие Лука 10:25-37

И ето, един законник стана и, изкушавайки Го, рече: Учителю, какво да направя, за да наследя живот вечен? А Той му каза: в Закона що е писано? как четеш? Той отговори и рече: "Възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си разум, и ближния си като себе си". Иисус му каза: право отговори; тъй постъпвай, и ще бъдеш жив. Но той, като искаше да се оправдае, рече на Иисуса: а кой е моят ближен? Отговори Иисус и каза: един човек слизаше от Иерусалим в Иерихон, и налетя на разбойници, които го съблякоха, изпонараниха го и си заминаха, като го оставиха полумъртъв. Случайно един свещеник слизаше по тоя път, и, като го видя, отмина. Също и един левит, като стигна до същото място, приближи се, погледна и отмина. Един пък самарянин, който пътуваше, дойде до него, видя го и се смили, и, като се приближи, превърза му раните, изливайки елей и вино; след това го качи на добичето си, откара го в странноприемницата и се погрижи за него. А на другия ден, като си заминаваше, извади два динария, даде на съдържателя и му рече: погрижи се за него; и, ако потрошиш нещо повече, навръщане аз ще ти заплатя. И тъй, кой от тези трима ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в ръцете на разбойниците? Той отговори: оня, който му стори милост. Тогава Иисус му каза: иди и ти прави също така.

Из посланието на свети Апостол Павел до Галатяни (2:16-20)

Обаче, като узнахме, че човек се оправдава не чрез дела по закона, а само чрез вяра в Иисуса Христа, и ние повярвахме в Христа Иисуса, за да се оправдаем чрез вярата в Христа, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае никоя плът. Ако пък, залягайки да се оправдаем в Христа, и сами се оказахме грешници, нима Христос е служител на греха? Съвсем не! Защото, ако отново градя, що съм разрушил, сам себе си правя престъпник: чрез закона умрях за закона, та да живея за Бога. Разпнах се с Христа, и вече не аз живея, а Христос живее в мене. А дето живея сега в плът, живея с вярата в Сина Божий, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене.

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

www.dobrotoliubie.com

Брой 22 /ноември 2019

Енорийският лист се изготвя от екипа на сайта „Добротолубие“ и е в помощ на всички енорийски свещеници и храмове в диоцеза на БПЦ-БП.

† 8 Неделя след Неделя подир Въздвижение

Един пък самарянин, който пътуваше,
 дойде до него видя го и се смили.
 (Лука 10:33)

Братя и сестри,

През всички векове, от времето, когато Господ Бог дойде и проповядва спасителното евангелие на хората, та чак до днес, то Евангелието се е превърнало в рамка, мерило на нашия живот.

За жалост днешния съвременен, модерен човек се е доста отдалечил от тази рамка за моралност и ценност. Днес ние, хората, които можем да се похвалим само с греховете си, можем да кажем, че вместо всеки ден да прочитаме по една глава от евангелието или, от която и да е библейска книга, вместо да се поучаваме от житията на светиите, ние ставаме сутринта с мисълта какво пише в хороскопа ни. Ставаме и веднага се прилепваме към синия екран на телевизора, за да чуем какво ни „вещаят“ звездите.

Вместо да израстваме духовно, вместо да се поправяме ние все повече затъваме, потъваме в нашата греховна и страдна

бълвотина. Забравяме, че всекидневното четене на Христовото Евангелие е молитва, молитва отправена към Самия Бог, която молитва ще ни предпазва от поднебесните духове на злобата, които постоянно се стараят да нападнат верните Христови раби.

Но нека да си зададем въпроса: Кои са верните, кои са онези, които ще наследят царството на Славата, кои са тези, които са истинските раби Христови?

В днешния евангелски разказ се разказва за един самарянин, само да поясним, че самаряните са били презирани от иудеите, та този самарянин се смилил, помогнал на изпадналия в беда. Да преди него били дошли и свещеник и левит, но и двамата го отминали, и двамата го презрели и не му помогнали. След тях минава самарянин, който се смиява, помага на този изстрадал човек, нападнат от разбойници по пътя за Йерусалим.

Тази притча, която много от св. Отци тълкуват е казана от Христа по повод въпрос зададен Му от един законник, който се опитал да го изкуши. Попитал го: Кой е моят ближнен?

"Кой е моят ближнен? Кого аз трябва да обичам като самия себе си?" Тези въпроси са изключително важни и за нас християните. Без дела нашата вяра е мъртва, а делата на вярата трябва да бъдат повече от ясни, за да покажем, че вярваме във Възкръсналия Господ трябва да покажем истинско отношение подобаващо на нашата вяра към всички онези, които ни заобикалят, нашите близки, приятели, та дори и враговете. Нека винаги да помним, че единственият път за спасение е чрез нашите близки.

Чрез моя ближнен, аз ще достигна спасението. Ако му помагам, служа му, то тогава ще се спася, но ако го обиждам, наскърбявам или нещо друго му причинявам, то няма да наследя живота вечен.

Задавайки въпроса: „Кой е моят ближнен?“ /Лука 10:29/, законникът като че ли се опасявал, да не би да обикне хора, които не трябва да обича. Господ му отговаря: сам стани ближнен на този, който се нуждае от тебе, а не питай ближнен ли ти е той или не. Трябва да гледаме не на лицата на хората, а да обърнем поглед към себе си, към своите сърца, за да не бъдат те хладни и вкаменени, а да бъдат изпълнени с милосърдието на

самарянина, с доброжелателство и състрадание. На когото окажем милост, той и ще бъде нашият ближнен, независимо от неговата вяра и националност. А тъй като всички хора имат нужда от взаимна помощ, то всички хора трябва да бъдат близки помежду си.[i]

Братя и сестри,

Днес, когато живеем в глобализиращо общество, когато всички различия отпадат. Ние се опитваме може би несъзнателно да опазим вътрешния си свят неприкосновен, да го защитим, страхувайки се, опасявайки се, че и той може да бъде премахнат. Затова живеем затворено, в свой собствен свят, в свое обкръжение, където трудно пускаме нови хора. Живеем в свой свят, свят изграден от семейството, приятелите и колегите, които може би смятаме за близки.

Всички други, с които не се пресича житейския ни път – тези, с които се разминаваме по улиците, с които се срещаме в асансьора в блока, в който живеем, тези, с които се тъпчем в обществения транспорт – смятаме за чужди, за непознати.

Но Бог е по-близо до всеки човек, отколкото събратята по човечество, поради образа Божии, който е вложил в човека. Бог е по-близо в щастието и радостта, Бог е по-близо в болката, Бог е вътре в човека – по-близо няма накъде[ii].

Нека вършейки милостиня, помагайки на нашия ближнен, на този, който се нуждае от нас, да бъдем все по-внимателни към себе си. Да се научим, че трудно се стига в Царството небесно, а без ближния няма как да отидем там.

Нека да придобием любов, любов, която да бъде свята, незлоблива, дълготърпелива и да се научим да обичаме ближните си не само с думи, но и с дела както съветва св. Йоан Богослов /1 Йоан 3:8/. Амин.